

Arrest

nr. 119 225 van 20 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 februari 2013 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning met zijn Nederlandse partner af.

Op 11 april 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Nederlandse partner.

Op 9 september 2013 wordt de wettelijke samenwoning bij eenzijdige verklaring stopgezet.

Op 18 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht. Verzoeker stelt dat het niet correct is dat er geen gezinsleven meer is. Hij stelt dat hij en zijn partner hebben besloten om een tijdje uit elkaar te leven om elkaar de tijd te gunnen, na te denken over de toekomst. Hij stelt dat hij nog steeds samen is met zijn partner en dat hij nog op regelmatige basis contact heeft met haar. Hij betwist niet dat ze officieel niet samenwonen, maar benadrukt dat zulks niet wil zeggen dat er geen werkelijk gezinsleven meer is. Voorts stelt verzoeker dat hij geen weet heeft van een stopzetting van de wettelijke samenwoning. Verzoeker meent dat verweerder eerst een onderzoek had moeten instellen om te weten of er geen elementen zijn die spelen in het voordeel van verzoeker. Verzoeker stelt dat verweerder verplicht is een socio-economisch onderzoek door te voeren. Hij stelt dat zulks niet gebeurd is en dat verweerder enkel is nagegaan of er een wettelijk samenleven is zonder na te gaan of verzoeker en zijn partner nog een werkelijk gezinsleven onderhouden. Verzoeker stelt dat zijn centrum van economische, familiale en affectieve banden meer dan ooit in België liggen bij zijn partner.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoeker aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een verblijfsaanvraag indiende als wettelijk samenwonende partner.

In casu is het toepasselijke wetsartikel artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: "§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
 - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
 - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
 - b) met elkaar komen samenleven;
 - c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;
 - d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
 - e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;
 - f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;
- (...)§ 3(...)

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.(...)”

Zoals verweerder terecht stelt in de nota met opmerkingen blijkt dat verzoeker niet langer een geregistreerd partnerschap heeft met de persoon in functie van wie hij een verblijfsrecht wenst te verwerven. Zulks blijkt uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit de informatie uit het rijksregister waarbij wordt aangegeven dat er op 9 september 2013 een eenzijdige verklaring van de stopzetting van de samenwoning werd afgelegd. Het louter gegeven of verzoeker al dan niet op de hoogte was van deze eenzijdige verklaring doet geen afbreuk aan het gegeven dat er geen geregistreerd partnerschap meer is. Conform artikel 1476, § 2 van het BW kan een samenwoning eenzijdig worden opgezegd door een van de samenwonenden middels een schriftelijke verklaring die tegen ontvangstbewijs wordt overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Tevens vereist voormelde wetsbepaling dat de partners “met elkaar komen samenleven”. Verzoeker betwist *in casu* niet dat ze niet samenleven. Zo geeft hij zelf expliciet aan dat ze beslist hebben een tijdje uit elkaar te leven.

Bijgevolg kan verweerder in zijn argumentatie in de nota met opmerkingen gevolgd worden waar hij stelt dat los van het feit of betrokkenen al dan niet nog steeds een werkelijk gezinsleven onderhouden, verzoeker hoe dan ook niet voldoet aan de voormelde wettelijke bepaling.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aannemelijk, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

Waar verzoeker meent dat hij eerst had moeten worden gehoord of dat er een socio-economisch onderzoek diende te gebeuren, kan hij al evenmin gevolgd worden. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart, aldus vraagt hij het bestuur hem een zeker voordeel toe te kennen. In dergelijk geval komt het aan verzoeker toe om de aanvraag te staven met alle mogelijke stukken. Verzoeker heeft daartoe de kans gekregen. Verder betwist verzoeker niet dat hij nu niet meer samenwoont met de persoon in functie van wie hij een verblijfskaart heeft aangevraagd. Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, blijkt dat verzoeker niet voldoet aan de toepasselijke wettelijke bepaling en dat het hele betoog van verzoeker aangaande het al dan niet bestaan van een werkelijk gezinsleven in het licht van deze bepaling niet relevant is. Verzoeker toont dan ook niet aan welk belang hij zou hebben bij zijn grief nu het vaststaat dat hij geenszins betwist dat hij niet samenwoont. Voorts voorziet artikel 40bis van de vreemdelingenwet niet dat er een socio-economisch onderzoek dient plaats te vinden. Verzoeker heeft niet het minste belang bij zijn kritiek.

Verzoeker maakt geen schending van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stelt dat hij een duurzame relatie heeft die nog steeds verder duurt en dat de familiale banden blijven bestaan ongeacht het gegeven dat ze niet samenwonen. Hij stelt dat er geen enkele afweging is gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin. Verder meent verzoeker dat het voor hem onmogelijk is om zijn familieleven in zijn land van oorsprong te leiden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt: *"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* wordt door verzoeker op geen enkel wijze bij wijze van concrete gegevens aangetoond dat er daadwerkelijk sprake is van een gezinsleven en zulks blijkt ook nergens uit de stukken van het administratief dossier. Wat zeker blijkt uit de stukken van het administratief dossier is dat de wettelijke samenwoning bij wijze van een eenzijdige verklaring van de partner werd stopgezet. Door enkel te poneren dat er *in casu* nog een werkelijk gezinsleven zou zijn zonder meer, zonder het minste begin van bewijs, maakt verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU